ECLI:LV:AT:2018:0524.A420270914.2.S

Lieta Nr. A420270914
SKA-107/2018
Administratīvo lietu departaments

**Latvijas Republikas Augstākā tiesa**
**SPRIEDUMS**
Rīgā 2018.gada 24.maijā

Augstākā tiesa šādā sastāvā:
tiesnese Līvija Slica,
tiesnese Ieva Višķere,
tiesnese Rudīte Vīduša

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz SIA „City Security Service" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2014.gada 21.marta lēmuma Nr. 22.8/L-8571 atcelšanu un mantisko zaudējumu atlīdzinājumu, sakarā ar SIA „City Security Service" kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2016.gada 5.aprīļa spriedumu.

**Aprakstošā daļa**

[1] Valsts ieņēmumu dienests pieteicējai SIA „City Security Service" veica komplekso nodokļu auditu. Audita rezultātā pieteicējai papildu nomaksai budžetā aprēķinātas valsts sociālās apdrošināšanas obligātās iemaksas, iedzīvotāju ienākuma nodoklis, nokavējuma nauda un soda nauda, kā arī palielināti 2012.gada zaudējumi. Administratīvais process iestādē noslēdzās ar Valsts ieņēmumu dienesta 2014.gada 21.marta lēmumu Nr. 22.8/L-8571.

Nepiekrītot iestādes lēmumam daļā, pieteicēja vērsās tiesā.

[2] Ar Administratīvās apgabaltiesas 2016.gada 5.aprīļa spriedumu pieteikums noraidīts. Spriedumā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[2.1] Lietā ir strīds par to, vai pieteicēja ir saņēmusi darbaspēka nodrošināšanas pakalpojumus likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" $17.^2$panta izpratnē.

[2.2] No likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" $17.^1$ un $17.^2$panta (*redakcijā, kāda bija spēkā auditējamā periodā*) secināms, ka par darbaspēka nodrošināšanas pakalpojuma saņemšanu var runāt gadījumā, ja mikrouzņēmuma darbinieks veic darbu citas personas labā, pamatojoties uz noslēgto darba līgumu ar mikrouzņēmumu, vai bez darba līguma noslēgšanas, ja pastāv faktiskas darba tiesiskās attiecības (proti, pastāv vismaz viens no $17.^2$panta otrajā daļā minētajiem nosacījumiem). Turklāt darbaspēka nodrošināšanas pakalpojuma saņemšanas gadījumā tieši šā pakalpojuma saņēmējs (personāla nomnieks) ir atbildīgs par iedzīvotāju ienākuma nodokļa samaksu par ienākumiem, kurus darbinieks ir guvis, veicot darbu pakalpojuma saņēmēja labā.

[2.3] No lietas materiāliem izriet, ka pieteicēja ir noslēgusi līgumus ar vairākām juridiskajām personām, apņemoties sniegt līgumos minēto objektu fiziskās apsardzes pakalpojumus. Tā kā pieteicējas rīcībā nebija nepieciešamo darbaspēka resursu, pieteicēja noslēdza apakšuzņēmuma līgumus ar vairākiem uzņēmumiem par fiziskās apsardzes un uzraudzības pakalpojumiem. Šajos līgumos, kuru saturs pēc būtības ir identisks, pieteicēja uzdod, bet apakšuzņēmēji ar saviem resursiem, darbaspēku un pamatlīdzekļiem, formas tērpiem apņemas veikt fiziskās apsardzes (vai fiziskās uzraudzības) pakalpojumus pieteicējas norādītajos objektos (līgumu 1.1.punkts).

Kā izriet no pieteicējas un pasūtītāju noslēgtajiem līgumiem, fiziskās apsardzes pakalpojumu būtība ir ēku un būvju, kā arī teritorijas fiziska apsardze, kuru veic viens vai vairāki apsardzes darbinieki. Tātad fiziskās apsardzes pakalpojuma būtība ir fiziskas personas īstenots darbs – noteiktā vietā noteiktu laiku apsargājot nekustamo īpašumu, teritoriju, materiālās vērtības. Tas nozīmē, ka pieteicējas piesaistīto uzņēmumu darbinieki veic darbu pieteicējas labā, neskatoties uz to, ka šīs tiesiskās attiecības noformētas kā pakalpojuma līgums. Uz minēto norāda arī pieteicējas un apakšuzņēmēju līgumu noteikumi par līguma summu, vienojoties par *veicamā darba* apmaksu. Tomēr jebkurā gadījumā izšķirošā ir līguma būtība – vienošanās par darba veikšanu pieteicējas labā.

Attiecībā pret apakšuzņēmējiem tieši pieteicēja ir tā, kas nosaka darbu izpildē iesaistītā personāla skaitu un kvalifikāciju, neskatoties uz līgumu 3.2.punktā iekļauto atrunu. Līgumu noteikumi paredz, ka apakšuzņēmējs darbus izpilda atbilstoši pieteicējas apstiprinātai un saskaņotai dokumentācijai. No pieteicējas pārstāvju paskaidrojumiem izriet, ka ar šo dokumentāciju saprotamas pasūtītāja noteiktās prasības konkrētā iepirkumā, kas ietver gan nosacījumus par konkrētā objekta fiziskajā apsardzē piesaistāmo minimālo cilvēku skaitu un laiku, gan arī nosacījumus par darbinieku kvalifikāciju.

Piemēram, aplūkojot pieteicējas un Valsts aizsardzības militāro objektu iepirkuma centra noslēgto līgumu par fiziskās apsardzes nodrošināšanu, konstatējams, ka līguma 5.2.6.punkts paredz pieteicējas pienākumu nodrošināt, ka pakalpojumu sniedz personas, kurām izsniegts apsardzes sertifikāts (līguma darbības laikā aizstājot tās personas, kuru sertifikāti vairs nav derīgi, ar atbilstoši kvalificētām personām), savukārt tehniskajā specifikācijā noteikts, ka katra objekta fiziskā apsardze jānodrošina vismaz viena cilvēka sastāvā 24 stundas diennaktī. Atbilstoši šiem nosacījumiem (stundu skaits reizināts ar stundas tarifa likmi un cilvēku skaitu (1)) noteiktas pakalpojuma izmaksas. Līdzīgi arī, piemēram, pieteicējas un VAS „Valsts nekustamie īpašumi" noslēgtajā līgumā citstarp paredzēts, ka pieteicējai ir pienākums izstrādāt un saskaņot ar pasūtītāju apsardzes instrukciju, savukārt darba uzdevumā noteikts gan apsardzes režīms (24 stundas diennaktī), gan arī apsardzes darbinieku skaits diennaktī – viens cilvēks. Nododot šo dokumentāciju apakšuzņēmējam un uzliekot pienākumu izpildīt darbus saskaņā ar to, tieši pieteicēja ir tā, kas definē izpildāmā darba kvalitatīvos un kvantitatīvos nosacījumus, savukārt apakšuzņēmējiem ir pienākums līguma izpildes ietvaros pakļauties šīm pieteicējas prasībām.

Tāpat par pamatotu atzīstams dienesta secinājums, ka pēc būtības apakšuzņēmēju darbinieki ir pakļauti pieteicējas noteiktajai darba kārtībai, jo

atbilstoši pieteicējas un pasūtītāju noslēgtajiem līgumiem tieši pieteicēja (nevis apakšuzņēmēji) ir atbildīga par līguma izpildi (tajā skaitā par pakalpojuma sniegšanas kārtību un kvalitāti, darbinieku rīcību līguma izpildes laikā).

[2.4] Iepriekš konstatētie apstākļi liecina, ka pieteicēja ir saņēmusi darbaspēka nodrošināšanas pakalpojumus, jo saņemto pakalpojumu būtība ir fiziskas personas veikts darbs, turklāt izpildās likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 17.$^{2}$panta otrās daļas 1. un 2.punktā minētie nosacījumi. Pieteicēja, noslēdzot apakšuzņēmuma līgumus, pēc būtības no uzņēmumiem nepērk pakalpojumus, bet gan konkrētu personu noteiktā laikā noteiktā darba vietā veiktu darbu. Tieši šādas situācijas aptver iepriekš minētā likuma 17.$^{2}$pants, paredzot, ka par fiziskas personas algotā darbā (vai pēc būtības algotam darbam pielīdzināmā situācijā) gūtajiem ienākumiem pilnā apmērā ir maksājams iedzīvotāju ienākuma nodoklis (un pakārtoti arī valsts sociālās apdrošināšanas iemaksas), turklāt nodokļa samaksas pienākums gulstas uz personu, kuras labā fiziskā persona veic darbu.

[2.5] Likumi pieļauj piesaistīt apakšuzņēmējus (tostarp pieteicējas minētais Publisko iepirkumu likums) un šāda rīcība nav pārkāpums. Tomēr šajā lietā strīds ir par ko citu – vai pieteicēja, piesaistot mikrouzņēmumu darbiniekus veikt darbu tās labā, ir veikusi visus nodokļu likumos paredzētos maksājumus par fiziskas personas gūtajiem ienākumiem.

[2.6] Pieteicēja uzsver, ka tai nav bijis nodoma piesaistīt apakšuzņēmējus ar nolūku apiet nodokļu likumu prasības, un šajā ziņā atsaucas uz likumprojekta anotācijām.

Atbildot uz šo argumentu, norādāms, ka piemērojamā tiesību norma – likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 17.$^{2}$pants – neprasa konstatēt nodokļu maksātāja nodomu. Lai noteiktu, vai ir saņemti darbaspēka nodrošināšanas pakalpojumi, jāvērtē pakalpojumu būtība, tiesiskās un faktiskās attiecības, kas pastāv starp mikrouzņēmumu nodokļa maksātāju un personu, kas saņem attiecīgos pakalpojumus.

[2.7] Nav konstatējamas kļūdas dienesta veiktajos aprēķinos.

[2.8] Dienesta lēmums tā pārsūdzētajā daļā ir tiesisks un pamatots. Tā kā pārsūdzētais lēmums ir tiesisks, nav konstatējams zaudējumu atlīdzināšanas pamats.

[3] Pieteicēja iesniedza kasācijas sūdzību par apgabaltiesas spriedumu, norādot turpmāk minētos argumentus.

[3.1] Tiesas veiktie secinājumi nav pareizi, jo tiesa nav iedziļinājusies likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 17.$^{1}$ un 17.$^{2}$pantu būtībā un mērķos. 17.$^{2}$panta otrajā daļā ir skaidri definēts, kas ir darbaspēka nodrošināšanas pakalpojumu sniegšana – darba devējs slēdz darba līgumu ar darbinieku, lai norīkotu uz laiku vai patstāvīgi veikt darbu citai personai, tās labā un vadībā. Tiesa nav norādījusi uz apakšuzņēmēju, kas ir dibināts ar mērķi sniegt pakalpojumu tieši pieteicējai un pieņemt darbā darba ņēmējus, kuri tiks norīkoti veikt darbu pieteicējas labā un vadībā. Piesaistītie apakšuzņēmēji sniedz apsardzes pakalpojumus dažādām juridiskām personām. Tiesa šo informāciju nav norādījusi spriedumā un nav sniegusi tai juridisku vērtējumu. Starp pieteicēju un apakšuzņēmējiem pastāvēja līgumattiecības uz vienādiem noteikumiem.

[3.2] Tiesa nepamatoti nav devusi vērtējumu likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 17.$^{1}$ un 17.$^{2}$pantu likumprojekta anotācijai. 17.$^{2}$panta otrā daļa īstenojas tikai, ja tiek pierādīts, ka: tiek dibināts jauns mikrouzņēmuma nodokļu maksātājs, lai sniegtu pakalpojumu bijušajam darba devējam; mikrouzņēmuma nodokļu maksātājs jeb darba devējs apzināti pieņem darbā cilvēkus un paraksta darba līgumus vai bez tiem, lai norīkotu uz laiku vai patstāvīgi veikt darbu citas personas labā un vadībā, faktiski darba ņēmējiem to nezinot.

[3.3] Tiesa spriedumā nav devusi vērtējumu pieteicējas lūgumam par informācijas pieprasīšanu no apakšuzņēmējiem. No šīs informācijas tiesa varētu pārliecināties par to, kādiem mērķiem un uzdevumiem uzņēmumi tika dibināti, vai tie sniedz citus pakalpojumus.

[3.4] Tiesai ir pienākums pierādīt, ka pieteicējas rīcībā nebija nepieciešamo darbaspēka resursu un tikai tāpēc tika noslēgti apakšuzņēmuma līgumi ar citām juridiskajām personām.

Neviens normatīvais akts neuzliek pienākumu uzņēmumā nodarbināt darba ņēmējus, tos var piesaistīt pēc nepieciešamības. Tiesa nav devusi vērtējumu šim apstāklim.

[3.5] Tiesa par noslēgtajiem līgumiem ir sniegusi savu subjektīvo vērtējumu, kas balstīts tikai uz tiesai zināmiem argumentiem. Līgumu saturs ir interpretējams tikai kopīgi ar apakšuzņēmēju izteikto viedokli par to. Tiesai nebija tiesību iejaukties privāto tiesību sfērā.

[3.6] Tiesa nav vērtējusi līgumos norādīto, ka pieteicēja pakalpojuma sniegšanā drīkst piesaistīt apakšuzņēmējus. Piemēram, 2011.gada 27.decembra līgums tika parakstīts starp Valsts aizsardzības militāro objektu un iepirkumu centru, pieteicēju un līguma izpildē piesaistītajiem apakšuzņēmējiem. Tiesai bija pienākums analizēt katru līgumu.

[3.7] Tiesa ir nepareizi secinājusi, ka apakšuzņēmēju darbinieki ir pakļauti pieteicējas noteiktajai darba kārtībai. Pieteicēja un apakšuzņēmēji, sniedzot apsardzes pakalpojumus, bija pakļauti tikai pasūtītāja prasībām. Pieteicējas prasības pret apakšuzņēmējiem izriet no civiltiesiskām attiecībām un apsardzes darbību regulējošām tiesību normām.

Tiesa nav analizējusi, vai tiešām pieteicēja saskaņā ar likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 17.$^{2}$panta izpratni mikrouzņēmuma darbiniekus vai īpašnieku pakļāva savai darba kārtībai un rīkojumiem, kādai tieši, vai pieteicēja ir izdevusi darba kārtības noteikumus, rīkojumus, kas to apliecina.

[4] Dienests ir iesniedzis paskaidrojumus, norādot, ka kasācijas sūdzība nav pamatota.

**Motīvu daļa**

[5] Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 17.$^{2}$panta pirmā daļa paredz, ka personāla nomai (šā likuma 17.$^{1}$panta otrās daļas izpratnē) pielīdzina darbaspēka nodrošināšanas pakalpojumu saņemšanu, ja šos pakalpojumus sniedz mikrouzņēmumu nodokļa maksātājs.

Panta otrā daļa noteic, ka ar darbaspēka nodrošināšanas pakalpojumu sniegšanu šā panta izpratnē saprot tādas tiesiskās attiecības, kurās darba devējs slēdz darba līgumu ar darbinieku, lai to norīkotu uz laiku vai pastāvīgi veikt darbu citai personai, tās labā un vadībā. Ar darbaspēka nodrošināšanas pakalpojumu sniegšanu šā panta izpratnē saprot arī attiecības, kuru ietvaros pastāv vismaz viens no šādiem nosacījumiem: 1) mikrouzņēmuma darbiniekus vai īpašniekus pakļauj tās personas noteiktajai darba kārtībai un rīkojumiem, kuras labā veic darbu; 2) persona, kuras labā veic darbu, nosaka personāla skaitu un kvalifikāciju; 3) atlīdzību mikrouzņēmumu nodokļa maksātājam aprēķina atkarībā no nostrādātā darba laika; 4) persona, kuras labā veic darbu, nodrošina personālu ar lielāko daļu pamatlīdzekļu, darbarīku un materiālu.

[6] Likumprojekta, ar kuru likumā „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" tika ieviests 17.$^{2}$pants, anotācijā attiecībā uz šo pantu norādīts, ka likumā esošie ierobežojumi praksē neizslēdz iespējas izmantot likumā noteikto režīmu nodokļu plānošanas mērķiem. Galvenie nodokļu plānošanas modeļi balstās uz shēmu, ka uzņēmums, kas jau darbojas, veic reorganizāciju, atlaiž darbiniekus, savukārt darbinieki ir spiesti veidot mikrouzņēmumus, pēc būtības saglabājot līdzšinējo darba attiecību modeli, bet to tikai nodokļu optimizācijas nolūkos juridiski noformējot kā pakalpojumu līgumu, uzņēmumu līgumu, darbaspēka nomu u.c. Tāpēc ir nosakāmi papildu ierobežojumi attiecībā uz šāda veida pakalpojumu saņemšanu no mikrouzņēmumiem, t.i. šāda veida

pakalpojumi, izpildoties noteiktiem kritērijiem tiek piešķirti personāla nomai un attiecīgi personāla nomniekam tiek uzlikts pienākums vispārējā kārtībā aprēķināt nodokli no iznomātā personāla ienākuma (*likumprojekta "Grozījumi likumā "Par iedzīvotāju ienākuma nodokli"" anotācija, http://titania.saeima.lv/* ).

No minētā izriet, ka regulējuma ieviešanas mērķis bija novērst mikrouzņēmumu nodokļa režīma izmantošanu nodokļu plānošanas mērķiem. Lai gan anotācijā ir uzsvērts konkrēts nodokļu optimizācijas shēmas veids, nav pamata uzskatīt, ka norma ir piemērojama tikai minētajā gadījumā, proti, kad darbaspēka nodrošināšanas pakalpojumu sniedz mikrouzņēmuma nodokļa maksātājs, kas iepriekš ir bijis pakalpojuma saņēmēja darbinieks. Pretēji kasācijas sūdzībā minētajam, tiesību norma neprasa pierādīt, ka mikrouzņēmuma nodokļu maksātājs dibināts ar mērķi, lai sniegtu pakalpojumu bijušajam darba devējam.

[7] Kritēriji, pēc kādiem konstatējama darbaspēka nodrošināšanas pakalpojumu sniegšana, ir noteikti likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 17.$^{2}$panta otrajā daļā. Atbilstoši pirmajam teikumam par darbaspēka nodrošināšanas pakalpojumu sniegšanu var liecināt jau pats darba tiesisko attiecību nodibināšanas un darba līguma noslēgšanas mērķis. Vienlaikus atbilstoši otrajam teikumam par to var liecināt arī konkrēti tiesisko attiecību ietvaros pastāvoši apstākļi. Līdz ar to, nosakot, vai mikrouzņēmumu nodokļa maksātāja sniegtais pakalpojums ir uzskatāmi par darbaspēka nodrošināšanas pakalpojumu (personāla nomu), ir jāvērtē darījuma būtība. Ja tiek slēgts pakalpojuma līgums, bet pēc būtības no mikrouzņēmumu nodokļa maksātāja netiek pirkts pakalpojums, bet tas, ka konkrēta persona strādā noteiktu darbu noteiktā darba vietā, šāda veida darījums uzskatāms par darbaspēka nodrošināšanas pakalpojumu (personāla nomu).

Izskatāmajā lietā apgabaltiesa atzina, ka pieteicēja ir saņēmusi darbaspēka nodrošināšanas pakalpojumus. Apgabaltiesa konstatēja, ka pieteicējas saņemto pakalpojumu būtība ir fiziskas personas īstenots darbs – noteiktā vietā noteiktu laiku apsargājot nekustamo īpašumu, teritoriju, materiālās vērtības. Pieteicējas piesaistīto mikrouzņēmumu nodokļa maksātāju darbinieki veica darbu pieteicējas labā, neskatoties uz to, ka tiesiskās attiecības noformētas kā pakalpojuma līgums. Par to liecina arī līgumā ietvertā vienošanās par līguma summu – veicamā darba apmaksu. Apgabaltiesa secināja, ka tieši pieteicēja attiecībā uz apakšuzņēmējiem noteica darbu izpildē iesaistīto personu skaitu un kvalifikāciju, apakšuzņēmumu darbinieki bija pakļauti pieteicējas noteiktajai darba kārtībai. Tādējādi apgabaltiesa konstatēja, ka izpildās likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 17.$^{2}$panta otrās daļas 1. un 2.punktā minētie nosacījumi. Apgabaltiesa, izdarot minētos secinājums, ir analizējusi lietā esošos pierādījumus to kopumā, citastarp ņemot vērā gan konkrēto pakalpojumu būtību, gan pieteicējas noslēgto līgumu saturu. Apgabaltiesas secinājumi ir loģiski un pamatoti.

Pretēji pieteicējas norādītajam, apakšuzņēmējus līgumiskas attiecības saistīja tikai ar pieteicēju, nevis pasūtītājiem. Arī pieteicējas kasācijas sūdzībā minēto 2011.gada 27.decembra līgumu ir noslēdzis tikai Valsts aizsardzības militāro objektu un iepirkumu centrs un pieteicēja. Lai gan SIA „FSS" līgumā ir minēta kā līguma izpildē piesaistītais apakšuzņēmējs, kā arī ir norādīts, kādā daļā pasūtītājs nodod tai līguma izpildi, SIA „FSS" nav šī līguma puse un nav to parakstījusi. Taču minētajiem apstākļiem nav izšķirošas nozīmes lietā, apgabaltiesa pamatoti lietā ir vērtējusi tieši pieteicējas un apakšuzņēmēju mikrouzņēmumu nodokļa maksātāju darījumu būtību.

[8] Pieteicēja uzskata, ka tiesai bija detalizēti jāatspoguļo katra pieteicējas noslēgtā līguma analīze, tomēr pieteicēja nav pamatojusi, kā tas ietekmētu lietas iznākumu. Apakšuzņēmēju viedoklim par noslēgto līgumu saturu pašam par sevi nav būtiskas nozīmes, tāpat kā šo uzņēmumu dibināšanas mērķim un uzdevumiem. Pretēji pieteicējas viedoklim, likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 17.$^{2}$pants nenoteic obligāti prasību, lai uzņēmums, kas sniedz darbaspēka nodrošināšanas pakalpojumus, būtu ticis dibināts ar mērķi sniegt šādus pakalpojumus kādam konkrētam uzņēmumam. Tiesību normas arī nepiešķir nozīmi tam, vai uzņēmumi, kas ir piesaistīti kā apakšuzņēmēji un sniedz darbaspēka nodrošināšanas pakalpojumus, sniedz pakalpojumus citiem uzņēmumiem.

Lai gan pieteicēja var izvēlēties, vai un kad tai nepieciešami pastāvīgi darbinieki, gadījumā, ja pieteicēja nolemj savu saistību izpildei izmantot nevis savus darbiniekus, bet mikrouzņēmumu nodokļa maksātāja darbiniekus, pieteicējai ir jārēķinās ar likumā paredzēto nodokļu samaksas pienākumu.

[9] Pretēji kasācijas sūdzībā norādītajam, tiesa nav iejaukusies divu personu privāttiesiskajās attiecībās.

Augstākā tiesa jau iepriekš vairākkārt norādījusi, ka secinājums par darījumu attiecas uz publisko tiesību, tas ir, nodokļu tiesību jomu. Nodokļu administrēšana ietilpst publisko tiesību jomā, un līgumi, kas noslēgti privāto tiesību jomā, vien nevar kalpot par kritēriju attiecīga lēmuma pieņemšanai nodokļu jomā. Tādējādi tas, ka darījums noformēts atbilstoši Civillikuma noteikumiem, ne vienmēr ir izšķiroši, vērtējot patieso darījuma esību un ekonomisko būtību no nodokļu tiesību aspekta (*piemēram, Augstākās tiesas 2014.gada 30.oktobra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-968/2014 (A420756310) 9.punkts*).

[10] Ievērojot minēto, apgabaltiesas spriedums ir pareizs un atstājams negrozīts, bet pieteicējas kasācijas sūdzība ir noraidāma.

**Rezolutīvā daļa**

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta pirmās daļas 1.punktu un 351.pantu, Augstākā tiesa

**nosprieda**

atstāt negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2016.gada 5.aprīļa spriedumu, bet SIA „City Security Service" kasācijas sūdzību noraidīt.
Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnese L. Slica

Tiesnese I. Višķere

Tiesnese R. Vīduša